

En toen ging ik ineens viral

Nieuw talent? Hardly. Gevestigde orde eerder. De Turks-Nederlandse KARSU stond al in de prestigieuze CARNEGIE HALL in NY, verkoopt grote zalen uit in binnen- én buitenland, won een Edison en schitterde in een documentaire over haar leven. Toch lijkt Nederland haar opnieuw te ontdekken, mede door haar ontroerende voordracht in een leeg Concertgebouw. interview YELIZ ÇIÇEK

Hoe blik je terug op 2020? ‘Daar ga ik heel eerlijk over zijn: ik ben totaal de regie kwijtgeraakt. En dat is moeilijk voor mij als controlfreak. Ik stippel alles uit. Waar ik tien jaar keihard naartoe had gewerkt, ging in rook op. Het voelde alsof ik een marathon

had gelopen en nét voor de finish – mijn wereldtournee – struikelde. Ik bracht eind 2019 mijn nieuwe album *Karsu* uit en zou naar Tokio en New York gaan, de wereld over, ik had er zó veel zin in. Maar, ik dacht ook, kom op Karsu, iedereen heeft het zwaar. Ik moest omschakelen. Uiteindelijk heeft het me ook veel gebracht. Ik was meer thuis, in Amsterdam, had zeeën van tijd voor vrienden en familie. Op tournee gaan kan eenzaam zijn. Ik kookte en bakte weer, zo maakte ik mijn *famous* tiramisu, postte hem op Instagram, vroeg wie een stuk wilde en bracht het rond in Amsterdam. Niet bij iedereen natuurlijk, want ik kreeg dik duizend reacties, daar had ik me op verkeken, haha. Ook werd ik

‘Al kan ik maar één iemand blij maken met een lied, dan kan mijn dag niet meer stuk’

uitgekozen om elke week een lied te spelen, in bescherm pak, op de corona-afdeling van het Amsterdam UMC. Ze hadden niet door dat ik het was, dat het mijn werk is. Ik had via een website gereageerd om iets te doen voor coronapatiënten. Toen ze het eenmaal doorhadden belde een verpleger om te vragen of ik het zeker wist, want het stelde niet veel voor. Ik zei: ‘Mevrouw, het

Concertgebouw gaat niet door, ik zit thuis zonder publiek, ik ben dolgelukkig dat ik kan spelen.’ Ik leef voor de muziek. Al kan ik maar één iemand blij maken met een lied, dan kan mijn dag niet meer stuk.’

Voor iedereen die jou nog niet kent: hoe begon het? ‘Ik ben een echte Amsterdamse. Ik ben geboren in Osdorp, groeide op in de Jordaan en de Pijp, waar mijn vader een restaurant had en ik werkte als serveerster. In het restaurant stond een piano, waar ik zo nu en dan tijdens het serveren achter kroop. Op den duur kwamen gasten niet alleen om te eten, maar ook om mij te horen spelen. Ik werd het meisje achter de piano. Kort daarna werd ik gevraagd voor een optreden in de Carnegie Hall in New York, zo onwerkelijk. Ik mocht daar drie keer spelen, waardoor mijn carrière een vliegende start maakte, terwijl ik tot dan toe helemaal geen muzikant wilde worden, maar psycholoog. Mijn moeder is onderwijskundige en beleidsadviseur en mijn vader is jongerenwerker. Het lag veel meer voor de hand om te kiezen voor maatschappelijk werk.’

Waarom koos je toch voor een carrière in de muziek? ‘Mijn moeder studeerde af op haar 42ste en is mijn voorbeeld. Studeren kan altijd nog, dacht ik. Ik móet deze unieke kans pakken en ervoor gaan. En ineens ben je tien jaar verder en heb je een carrière in de muziek en dertig mensen waarvoor je verantwoordelijk bent. Bizar.’

Hoe kan het dat nog niet heel Nederland je kent? ‘Mijn muziek is moeilijk in een hokje te plaatsen. Ik heb een eigen stijl. Het is een mix van jazz, Turks, klassiek, alles wat ik leuk vind. Radiostations vinden het lastig om mij te draaien, denk ik.

FOTOGRAFIE XXXXXXXX

Jazz, nee niks voor ons. Turks, nee dat is wereldmuziek. Maar het maakt me echt niks uit. Ik ben kunstenaar, een creatieveling. Ik doe het niet voor de bekendheid.’

Dankzij een optreden in een leeg Concertgebouw tijdens de coronacrisis leek je toch ineens meer bekendheid te krijgen, kun je meer over dat optreden vertellen? ‘Ik zou in november in de grote zaal van het Concertgebouw spelen met mijn eigen show. Dat werd door Covid-19 verplaatst naar mei dit jaar. Het Concertgebouw vroeg mij toch iets te doen. Ik had deze show al gedaan in De Doelen in Rotterdam, maar dat heb ik

verpest. Door corona was ik even de sturing kwijt, ik was allesbehalve tevreden. Ik wilde voor het Concertgebouw alles opnieuw doen, alles in eigen hand hebben, en dan perfect doen. Van de belichting tot de opbouw, tot het videowerk; ik heb er mijn ziel en zaligheid in gestopt. Het eerste lied was spoken word in het Turks, over huiselijk geweld en verkrachting. Ik koos voor een dramatische jurk van Edwin Oudshoorn om het kracht bij te zetten. En toen ging het ineens viral.’

Dapper, het is een gevoelig onderwerp om te bespreken in de Turkse gemeenschap. ‘Dat komt doordat het veel voorkomt in de Turkse gemeenschap. En in coronatijd steeg het aantal meldingen van huiselijk geweld wereldwijd. Het leek me het juiste moment om het bespreekbaar te maken. Dat kan heel mooi en subtiel in deze vorm, dacht ik, een boodschap verpakt in kunst. Je neemt je publiek als het ware bij de hand en mee in een verhaal. Ik lees niet alles, want ik wil me niet gek laten maken door socialmediareacties, maar mijn team liet me weten dat de reacties veelal positief waren, juist uit de Turkse gemeenschap. Dat is natuurlijk fantastisch.’

Je bestormt ook Turkse concertzalen en de Turken zijn dol op je, hoe komt dat? ‘Door de muziek natuurlijk, maar ik denk ook echt door mijn Hollandse nuchterheid. De eerste keer dat ik een groot optreden deed in Turkije zei ik tegen het management dat ik daarna de zaal in zou gaan om te signeren en kletsen met bezoekers. Ze dachten dat ik gek geworden was. Turkse sterren zijn in Turkije sterren, die gaan niet babbelen met de mensen in de zaal.’

Wat voor muziek kunnen we nog verwachten?

‘Mijn laatste album en ook mijn nieuwe muziek gaat meer over mezelf, over de levensfase waarin ik zit, dingen waarmee ik deal of heb moeten dealen. Zo gaat het over de druk vanuit de maatschappij, de druk als vrouw, de druk vanuit de Turkse gemeenschap over studeren, trouwen, kinderen krijgen. Het gaat ook over social media. *Toxic* vind ik, hoe daar constant het perfecte plaatje gepresenteerd wordt waaraan je nooit kunt voldoen. In totaliteit kun je zeggen dat dit album staat voor mij, voor het pad dat ik heb gekozen, waar ik op dit punt ben in mijn leven. Ik doe wat ik leuk vind, ik maak wat ik mooi vind en ik leef mijn leven zoals ik dat wil. Ik hoop dat ik daarmee jonge mensen aanspreek en kan inspireren.’